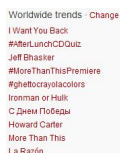

Опште је познато да тзв. „твитерашка блогосфера“ (тј. писани садржај друштвене мреже „Твитер“) верно одражава стање духа тзв. „западног света“, који се њом првенствено користи. Док телевизија, радио и новине имају уређивачке политике и макар номинално не повлађују сваком појединачном хиру умртвљене и непросвећене јавности, гладне јефтиних садржаја у сваком смислу те речи, друштвене мреже, упркос огромном просветитељском, културолошком и образовном потенцијалу који поседују, углавном представљају само сиву, дехуманизовану и инструментализовану сенку те и такве јавности, са њеним трагичним недостатком осећаја за вредности, укус и приоритете. „Твитеров“ списак „светских трендова“, тј. појединачних фраза и метаознака (*hashtags*) које су у датом тренутку најчесталије широм целе мреже сведочи о томе да светска јавност најчешће расправља о крајње површним и ефемерним темама и предметима, попут певача и спортиста, актуелних интернет феномена (

memes

) и, нешто ређе, о ударним насловима новина и таблоида. Такође, највећи део комуникације преко „Твитера“ иде на енглеском језику, или се бар користи америчком ASCII латиницом и сведеном граматиком, која омогућава несметано коришћење поменутих метаознака.

Међутим, пре свега захваљујући руским корисницима „Твитера“, за протеклих месец дана међу овим „светским трендовима“ појавиле су се и две ћириличне фразе крајње симболичног садржаја. [У априлу](#) је то била свесловенска васкршња честитка „Христос воскрес“, док је 9. маја „трендом“ постала руска фраза „с Днём Победы“ („срећан Дан победе“). Треба имати на уму да је улазак на овај „Твитеров“ списак ствар просте механике учесталости, што значи да је на ова два празника значајан проценат корисника мреже слао својим пријатељима и „пратиоцима“ честитке ова два велика празника. У питању је изузетно лепа симболика – словенски корисници „Твитера“, утопљени у бескрајну и наметљиву „матрицу“ бесмислених комадића информација од 140 словних знакова, изашли су на „светску мапу“ у тренуцима када су обележавали своје највеће празнике и када су се придржавали своје интимне, националне традиције. Руси и Срби (и не само они), раштркани на мрежи у потрагама за истим (или сличним) ефемерностима којима се залуђује „цели свет“, ујединили су се у једном тренутку око фразе која слави васкрсење Христа, односно око вероватно највећег и најзначајнијег европског празника, који се силом трагичних историјских прилика честита на руском језику (и ћирилицу).

Није ли ова информатичка баналност у ствари крајње индикативна? Не говори ли нам она о суштинском значају наше културе, баштине и традиције? Јер не само да нити од нас, нити од знатно бројнијих и новим технологијама наклоњенијих Руса, нема ни трага на „Твитеровој“ „карти света“ када учествујемо у културним дебатама (и празним разонодама) западног света, не само да постајемо видљиви само онда када чувамо и промовишемо своје најсветије духовне вредности (православно хришћанство и преживљавање нацистичког пројекта систематског уништења „нижих народа“), већ неговањем овог драгоценог националног памћења ми истовремено чувамо сећање на темеље на којима почивају данашњи Запад и Европа, а које они све чешће и све грубље заборављају. Јер, ако наиђете на помен Христа на „Твитеру“, највеће су шансе да ће у питању бити нека горка сатира или исмевање религије, док ће се „сећање на ветеране“ углавном односити на Американце који су се вратили из срамне неоколонијалистичке кампање у Ираку.

Истовремено, ништа мање лепа симболика лежи у чињеници да прва од поменуте словенске фразе представља традицију руске, српске (и европске) деснице, док се друга односи према мотивима и вредностима карактеристичним за левицу, обесмишљавајући вештачки конфликт који постоји између ова два, наводно непомирљива, пола европске политике. Васкрснуће Христово не би никада требало да буде застава направде, угњетавања и експлоатације, баш као што велике Победи никада не би било без оних бескрајних малих људи чија је вера у Бога, као и вера у једну, у основи хришћанску, идеју човечности и самопожртвовања, лежала у основи њиховог херојског подвига. Уосталом, није ли Васкрс празник победе божанске природе у човеку над мраком, смрћу и злом, и није ли Дан победе празник васкрснућа европских народа из масовне гробнице коју им је припремила нацистичка клика?

Заборав, незнање и апатија највеће су бољке данашње Европе и Запада. Када једном заборавите на чему стојите, лако је посрнути и пасти. А сећање, како на хришћанске, тако и на слободарске, хуманистичке и антифашистичке вредности Европе једини је истински залог толико хваљеног унутрашњег мира, и једини основ опстанка толико слављене европске културе. Како се достојно чувају ова сећања сваке године нам величанствено показују војне параде у Москви, као и наши бројни суграђани, који се једнако сећају крсне славе својих дедова, а коју је некада било срамно славити, и жртва које су њихови дедови поднели да би они данас имали право да буду слободни људи, а које се данас обесмишљавају, релативизују и гурају под тепих. „Светски трендови“ на „Твитеру“ само су један доказ да, за обе ове различите традиције не само да има места у данашњем свету, већ и да, без њих, у њему тешко да има места за нас.